

principielle Betænkelse bliver akkurat den samme, og skjøndt jeg ogsaa kan stemme for denne Forandring af Tallet 4 til 10, kan jeg ikke stemme for selve Bestemmelsen om, at Kongen skal have en saadan Ret til at besætte et vist Antal Embeder. Med disse Bemærkninger tror jeg at kunne slutte og anbefale Forslaget i det Hele til uforandret Vedtagelse med den Endring, som er stillet under Nr. 1 af hele Udvalget, og jeg for mit Vedkommende kunde heller ikke have Noget imod at tiltræde Endringsforslaget under Nr. 5 og tilraade Thinget at gjøre det. Flertallet har ikke faaet talt sammen, om det i sin Helhed kunde tiltræde det, det er Noget, jeg kun siger paa egne Begne. Det er den Bestemmelse, at i Tilfælde af, at der afholdes Valgprædiken, faae de to Kandidater, der ikke blive valgte, deres Reiseudgifter dækkede af Menigheden. Dette Forslag skulde jeg ikke have Noget imod. — Der har i Udvalget viist sig en Bestrebelse for at komme hinanden i Møde fra det ærede Medlems Side, som jeg nu sidst har omtalt, og fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Brix). De ærede Herrer vilde se af Betænkningen, at det Mindretal, jeg før omtalte, kun bestaar af de to Medlemmer, jeg nævnte, og at derimod det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds nok har kunnet slutte sig til Mindretallet, men ikke har deltaget i dets Motivering, og at han subsidiært har kunnet tiltræde det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds, ligesom dette ærede Medlem har viist sin Tilbøielighed til at faae Noget ud af denne Sag ved ogsaa subsidiært at slutte sig til Mindretallets Indstilling. Under denne Sagernes Stilling har der jo dog altsaa viist sig en Del Smøbekommen fra forskellige Sider. Naar Flertallet ikke har stillet yderligere Endringsforslag, har det ligget deri, at det har villet prøve, hvor stor Stemning der var for det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds, og saavidt jeg kan se, vil det komme til at bero paa den høitærede Minister, hvorledes det under den følgende Forhandling skal gaa med denne Sag. Der har denne Gang som tidligere under Præstevalglovens Forhandling været ikke ringe Lyst til at faae Noget ud af Sagen, men det vil som sagt meget komme til at bero paa den høitærede Minister indtager, om man kan have noget Haab om Sagens Fremme i en nær Fremtid.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Ja, den ærede Ordfører mente jo, at det væsentlig vilde bero paa mig, om der i alt Fald i en nær Fremtid kan antages at komme Noget ud af den foreliggende Sag. Jeg vil vende det om og sige, at efter min Mening vil det væsentligt bero paa Flertallet i dette Thing, om der i en nær Frem-

tid skal komme Noget ud af denne Sag. Det Bei, den ærede Ordfører har slaaet ind paa Flertallets Bei, vil aabenbart ikke i Diebliffet føre til noget Resultat, og jeg forflarer mig den Omstændighed, at saamange af Pladsjerne her foran mig i dette Diebliff staa tomme, som Udslaget af en Følelse af, at denne Sag, i hvert Fald som den er stillet for Diebliffet, er haabløs. Det skal imidlertid ikke afholde mig fra at udtale, hvad jeg mener for Diebliffet kunde lede til noget Resultat. At vende tilbage til det gamle Forslag, der mange Gange har været forhandlet og hver Gang har viist sig ikke at kunne lede til noget Resultat, er ikke den Bei, der maa slaas ind paa; hvis man vil et Resultat, da maa man gaa en anden Bei. At jeg ønsker at bringe Noget ud af Sagen, har jeg tidligere aflagt Vidnesbyrd om, thi efter at Sagen i en lang Tid havde været bragt frem paa en Maade uden Resultat, forsøgte jeg, strax efter at jeg havde indtaget min nuværende Stilling, ved at gaa ind paa en anden Bei at bringe Noget ud af Sagen, men det lykkedes heller ikke. Jeg vil derom hen-vise til den Betænkning, som blev afgiven i Lands-thinget; man vil i den finde, at der er mangfoldige Betænkninger at fremhæve ved Sagen, baade som den tidligere havde været bragt frem, og som jeg havde bragt den frem, at Meningerne vare meget delte, og at det Æneste, man kunde enes om, var den Indstilling „at denne Sag for Tiden ikke fremmes“. Det var Resultatet deraf. Efter at det altsaa var blevet mig klart, at der heller ikke ad den Bei, jeg da havde forsøgt, vilde naas noget Resultat, har jeg forsøgt paa anden Maade, saavidt det stod i min Magt, at afhjælpe de Mangler, som jeg fandt ved de kirkelige Embeders Besættelse. Den ærede Ordfører mente, at det var høist uklart, hvad der nu kunde siges at være Regel. Ja, det kan gjerne være; men den ærede Ordfører var dog strax efter ikke helt uheldig med at finde den alligevel, thi det ærede Medlem mente, at man dog i alt Fald kunde antage det for at være Regel, at de rette Mænd skulde anbringes paa rette Sted. Det, finder jeg, er en meget god Regel, og dersom jeg har været saa heldig at gennemføre den nogenlunde tilfredsstillende, forlanger jeg ikke Mere, forlanger jeg ikke større Anerkjendelse. Jeg skal ganske skjenke den ærede Ordfører den Betragtning, at jeg ikke er vel egnet til at besætte Embederne rundt omkring i Landet, fordi jeg ikke er personlig interesseret i, hvorledes de enkelte Embeder blive besatte. Det vil det ærede Medlem dog vistnok indrømme mig, at skulde en Minister ikke være egnet til at gjøre Andet end det, hvori han er personlig interesseret, blev det overmaade Lidt, hvortil han egnede sig. Jeg vil minde det ærede Medlem om, at der er Noget, som hedder Følelse for Embedspligt, som ogsaa kan have sin Betydning, og som stundom paa en